EUGÈNE IONESCO

TWEEDE VERHAAL

VERHALEN VOOR KINDEREN

MET PLATEN VAN ETIENNE DELESSERT

een **bruna** prentenboek

een **bruna** prentenboek

tweede verhaal

Eugène Ionesco
met platen van
Etienne Delessert

tweede

e verhaal

verhalen
voor kinderen
(tot vier jaar)

A.W. Bruna & Zoon Utrecht/Antwerpen

oorspronkelijke titel:
Conte numéro 2
First edition published in 1970
by François Ruy-Vidal and S.A.R.L.
Harlin Quist, Parijs.
Copyright © 1970 Editions Universitaires
and Jean-Pierre Delarge, Editeur.
vertaling: Benjo Maso
1977
ISBN 90 229 4121 3
D/1977/0939/234
Printed in Italy by La Editoriale Libraria.

De papa van Josette was die ochtend vroeg opgestaan. Hij had lekker geslapen, omdat hij de vorige avond niet naar een restaurant was gegaan om zuurkool of uiensoep te eten. Hij had ook thuis geen zuurkool gegeten. De dokter had gezegd dat het niet mocht. Papa is op dieet. En omdat hij de vorige avond erg veel honger had, was hij heel vroeg gaan slapen, want als je slaapt voel je je maag niet knorren.

Josette heeft aan de deur van de slaapkamer van haar ouders geklopt. Mama was weg. Zij lag niet in bed, ze lag misschien onder het bed, zij zat misschien in de kast, maar de kast was op slot. Josette kon haar mama nergens zien.

Jacqueline, het dienstmeisje, heeft tegen Josette gezegd dat haar mama al een hele tijd geleden is weggegaan, want mama was ook heel vroeg gaan slapen: zij was niet naar een restaurant gegaan, zij was niet naar de poppenkast gegaan, zij was niet naar de schouwburg gegaan, zij had geen zuurkool gegeten.

Jacqueline, het dienstmeisje, heeft tegen Josette gezegd dat haar mama uit is gegaan met haar roze paraplu en haar roze handschoenen en haar roze schoenen en haar roze hoed met bloemen erop, met haar roze tasje, met het spiegeltje in het tasje, met haar mooie jurk met bloemen, met haar mooie jas met bloemen, met haar mooie kousen met bloemen, met een mooi boeket bloemen in haar hand, omdat mama er graag heel mooi uit wil zien; mama heeft mooie ogen die op bloemen lijken. Zij heeft een mond die op een bloem lijkt. Zij heeft een klein roze neusje dat op een bloem lijkt. Zij heeft haar dat op bloemen lijkt. Zij heeft bloemen in haar haar.

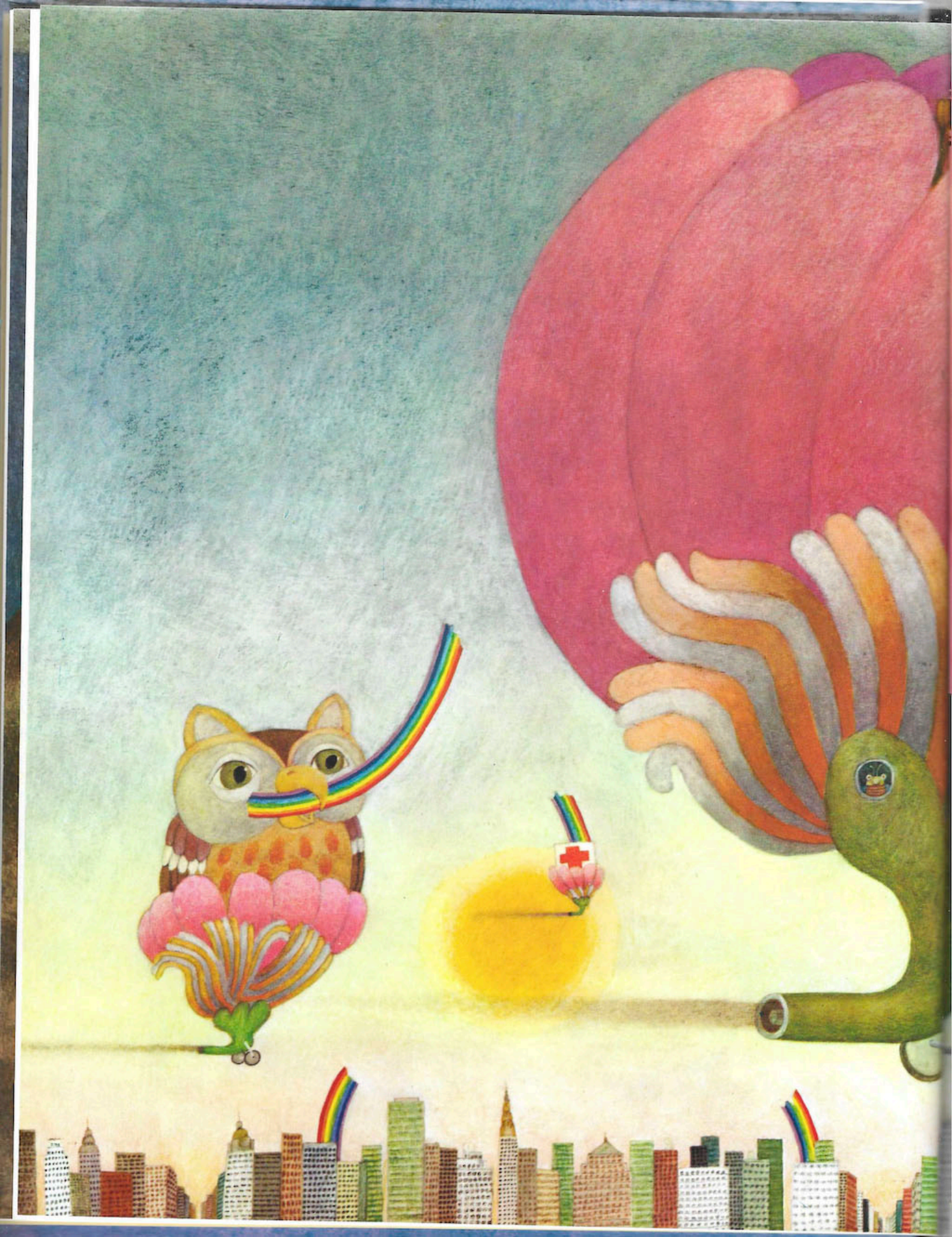

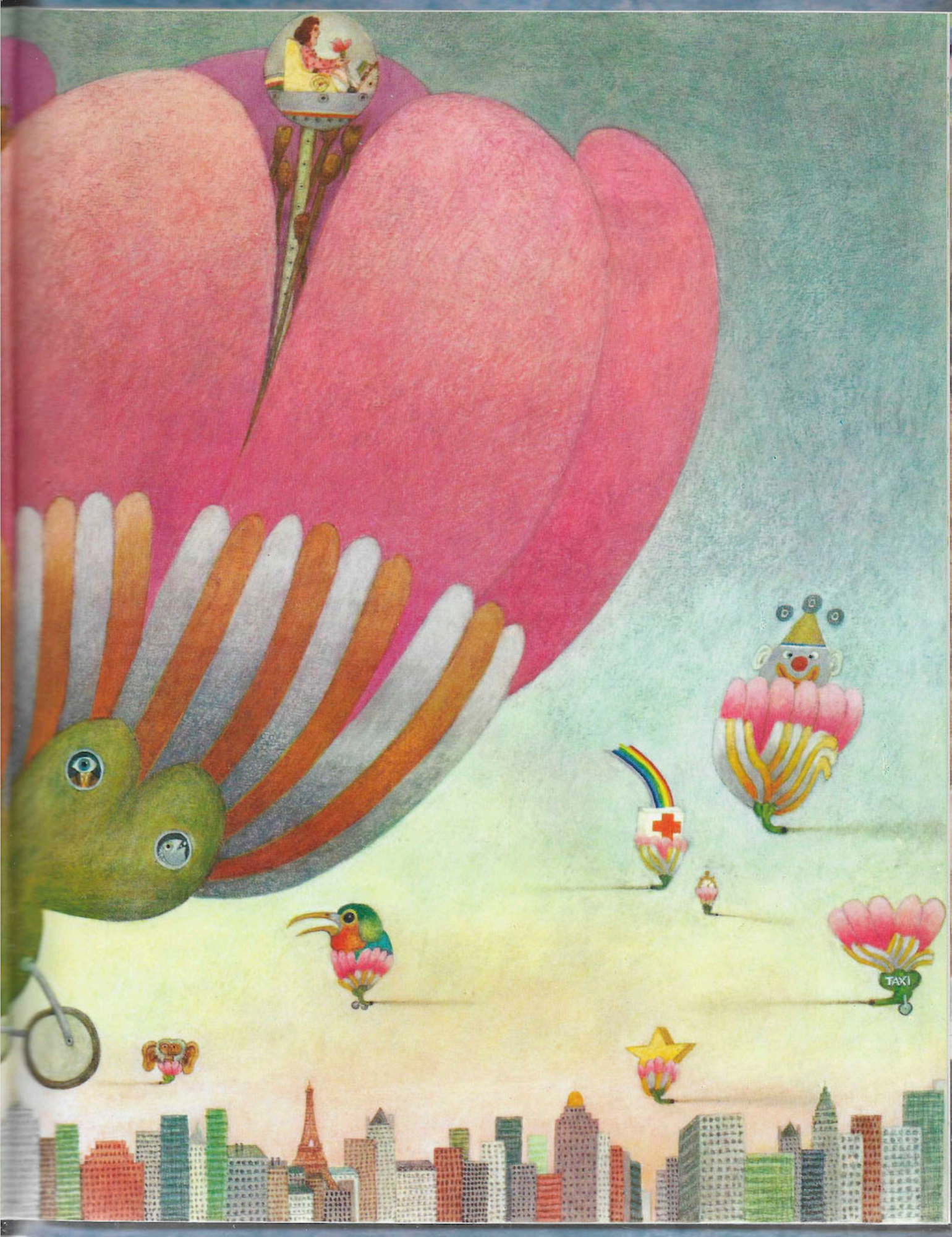
TAXI

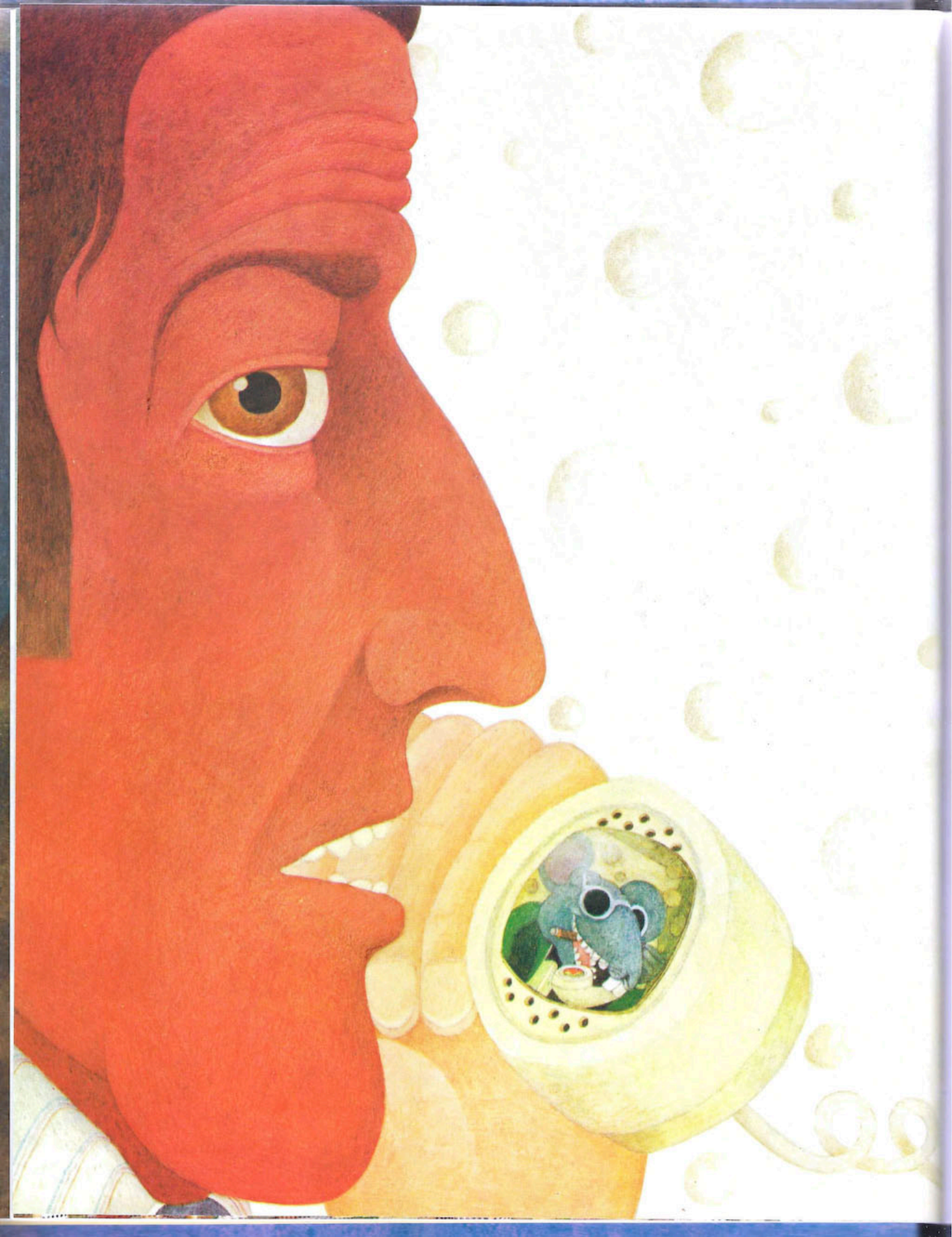

Dan gaat Josette naar haar papa toe, in zijn studeerkamer. Papa is aan 't opbellen, hij rookt een sigaret en hij praat in de telefoon. Hij zegt: „Hallo, bent u het, meneer?... Ik heb u toch gezegd dat u me nooit meer mocht opbellen. Meneer, u hangt me de keel uit. Meneer, ik heb geen tijd voor u."
Josette vraagt aan haar papa:

„Praat je in de telefoon?"
Papa legt de hoorn op de haak. Papa zegt:
„Dat is geen telefoon."
Josette antwoordt:
„Wel waar, dat is wel een telefoon. Dat heeft mama me gezegd. En Jacqueline ook."
Papa antwoordt:
„Mama en Jacqueline hebben het mis. Mama en Jacqueline weten niet hoe je dit noemt. Je noemt dit kaas."

„Noem je dit kaas?" vraagt Josette. "Maar als je het kaas noemt, denk je nog dat het een kaas is."
„Nee," zegt papa, „want de kaas noem je geen kaas, die noem je speeldoos. De speeldoos noem je vloerkleed. Het vloerkleed noem je lamp. Het plafond noem je parket. Het parket noem je plafond. De muur noem je deur."

En papa vertelt Josette wat de woorden eigenlijk betekenen. De stoel is een raam. Het raam is een pen. Het kussen is een brood. Het brood is het kleedje in de slaapkamer. De voeten zijn oren. De armen zijn voeten. Het hoofd zijn de billen. De billen zijn het hoofd. De ogen zijn vingers. De vingers zijn ogen. En dan praat Josette zoals haar papa haar geleerd heeft. Zij zegt:
„Ik kijk door de stoel en eet mijn kussen. Ik doe de muur open en loop op mijn oren. Ik heb tien ogen om te lopen, ik heb twee vingers om te zien. Ik ga met mijn hoofd op de grond zitten. Ik leg mijn billen op het plafond. Als ik de speeldoos op heb, smeer ik de jam op het kleedje in de slaapkamer en dan heb ik een lekker toetje. Pak het raam eens, papa, en maak eens een tekening voor me."

EXPRESS
1968

Josette weet het niet meer zeker:
„Hoe noem je een tekening?"
Papa antwoordt:
„Een tekening?... Hoe je een tekening noemt?... Je moet niet 'tekening' zeggen, maar 'tekening'."

Jacqueline komt thuis. Josette rent naar haar toe en zegt:
„Jacqueline, weet je, een tekening is geen tekening, een tekening is een tekening."
Jacqueline zegt:
„Och, haar papa heeft weer eens rare verhaaltjes verteld!... Nee, meisje, een tekening is geen tekening, maar een tekening."
En dan zegt papa tegen Jacqueline:
„Dat zei Josette toch?"
„Nee," zegt Jacqueline tegen papa, „zij zei het precies andersom."
„Nee," zegt papa tegen Jacqueline, „jij zegt het andersom."
„Niet waar, u."
„Niet waar, jij."
„Jullie zeggen alle twee hetzelfde," zegt Josette.

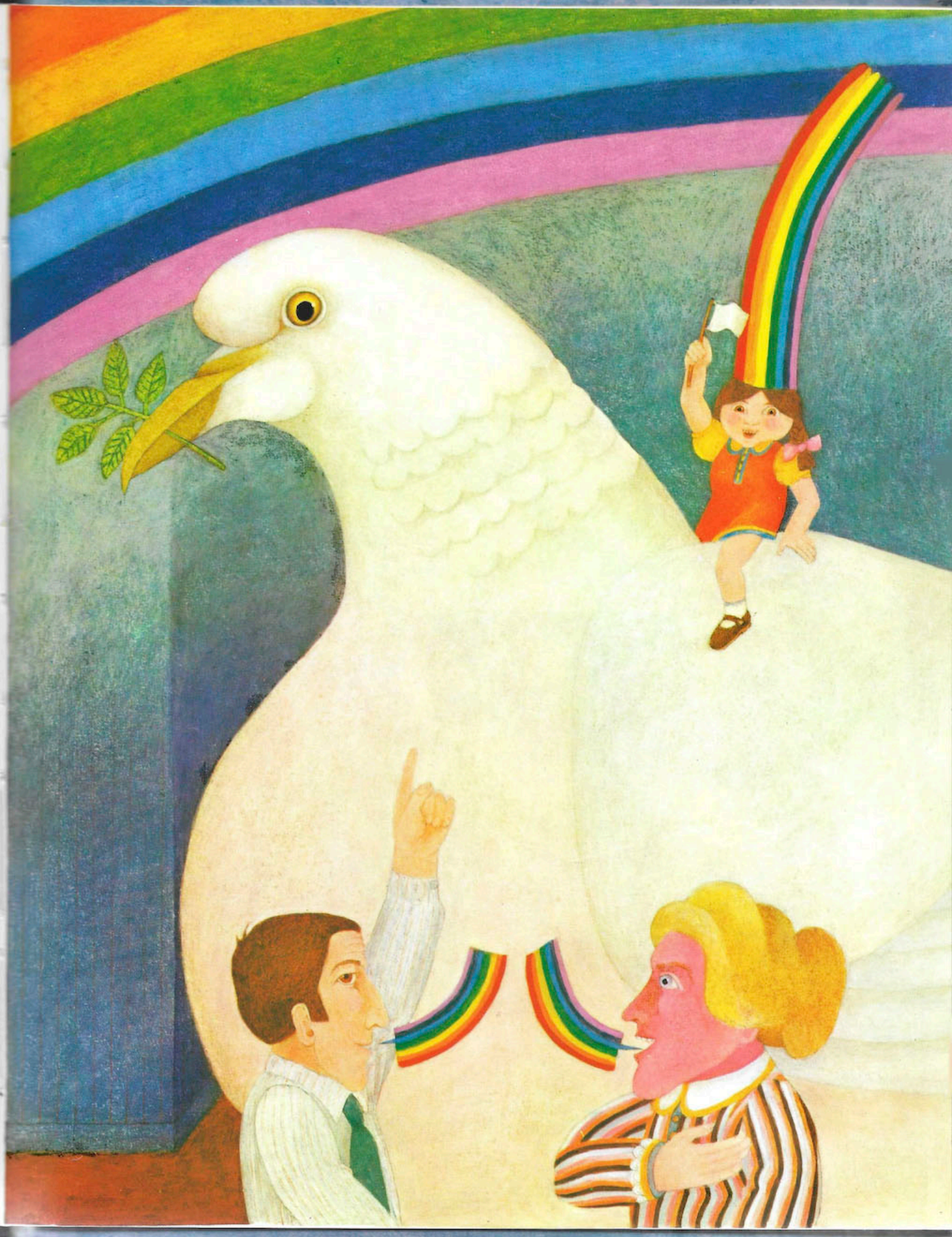

En kijk, daar komt mama thuis, zij lijkt net een bloem, met bloemen in haar bloemenjurk, met bloemen op haar tasje, met bloemen op haar hoed, met ogen die op bloemen lijken, met haar mond die op een bloem lijkt . . .
„Waar ben je zo vroeg geweest?" vraagt papa.
„Bloemen plukken," zegt mama.
En Josette zegt:
„Mama, je hebt de muur opengedaan."

En
me
tas
blo
„W
„B
En
„M

